

DRAVSKI VRTINCI

letnik: 14

št: 1

Dravski vrtinci, letnik 14, šolsko leto 2009-10

Novo šolsko leto in novi sestavki. Letos smo vključili tudi srbsko besedilo s prevodom, saj imamo v domu tudi dijake od drugod. Pa še nekaj: še lani se je naše glasilo imenovalo Flosar, kar je za dom, imenovan po reki, primerno. A smo se kljub temu odločili in ga preimenovali v Dravske vrtince. Menimo, da to ime še bolj odraža dogajanje v domu.

Vsebina

Ko bi le znala	Barbara Nemec
Ljubezen	Barbara Nemec
Utrinek	Barbara Nemec
Tišina	Bojana Jovančević
Oder	Iris Poklič
Napačna pot	Valentina Bokan
Sprehod v naravi	Janja Mihelič

Barbara Nemec

Ko bi le znala

Ko bi le znala, bi vam zapela
o tvojih prelepih rjavih očeh,
katerih je vedno poln smeh.

Ko bi le vedela, ali je greh,
ko poljubim te v jasnih nočeh.

Rada bi videla, ali se v tvojem srcu
nade rodé kot zvezde, ki žare in se rumene.

Pa bi pogledala, ali bo slika zrcalna
ulovila lesket vseh zvezd v nebu prostornem
in ljubezen za naju dva.

Potem bi začutila, da vse to ne bo odhitelo,
da bo moje srce
vsaj nekaj za spomine imelo.

Ljubezen

*V poljani tihi ljubezen žari,
ko ljubiva se jaz in ti.
Tvoje rjave oči
so izdale vse laži.
Moja ljubezen blede,
ko tebe ob meni več ni.
Moje srce le še trpi,
v tvojem srcu mene več ni,
ker z drugo pozabil si me ti.*

Utrinek

*Zvezda se svetli
in srce se veseli.
Nežen vetrič piha skozi dlan,
ko jaz tebi poljubček dam.
Luna se skriva
in moje srce v sanje zavija.*

Bojana Jovičević

Tišina

Dok koraci bešumno
gube se u tami,
staršni krik gavrana
nad tišinom para,
samo praznom dušom
vetar provejava
i let luvog lista
u večnost pretvara.
Nad palim čardakom samo
derem stenje
slike u sećanju,
a zidovi goli,
pukotinom se hranim,
ko rupa u zidu,
kasno sam saznao
da tišina boli.
Uzima polako,
nem sam da se branim
i poslednji uzdah
u grlu se suši
dok zatvaram oči,
ja je samo hranim,
prebiram sećanje,
dok me ne uguši

Tišina

Ko se koraki brez šuma
gubijo v temi,
strašni krik vrana
razpara tišino,
le veter se sprehaja
in let suhega lista
v večnost pretvarja.
Nad zrušenim zatočiščem
trgam slike spomina,
a stene so gole,
opajam se z razpoko
kot luknja v steni.
Pozno sem spoznal,
da tišina boli.
Premaguje počasi,
ne zmorem se braniti.
Še poslednji vzdih
se suši v grlu, ko zapiram oči.
Samo hrana sem za njo.
Listam po spominih,
dokler me ne zaduši.

(prev.: J.Š.)

Iris Poklič

Oder

Človek je na svetu kot igralec
na velikem odru s svojo vlogo -
smeh in jok, vzpon in padec,
možnosti je mnogo, mnogo ...

Vsak ima na igro svoj pogled.
Nastajajo spomini, se pletejo vezi;
so ljudje, ki so zame kot rahel šepet,
so ljudje, ki v srcu pustijo sledi.

Tvoja je vloga ena in edina:
bodi to, kar si – ne moreš se zmotiti.
Tu mleko in med, tam solze in mina,
tragedija, drama – moraš se boriti

Valentina Bokan

Napačna pot

*Če bi pisati zgodbo začela,
mogoče ta ne bi nikoli konca imela.
Mogoče bi bilo vse prav in lepo,
a včasih v življenju ni ravno tako.
Zato bom pripoved kar začela:
nekoč je ena punca živela,
vse, kar si je želela, je imela.
A ker se pred hudim braniti ni znala,
je na dnu pristala.
Njeno življenje ni imelo več smisla,
v vsakem človeku je videla egoista,
veselja in smeha ni več poznala,
zato se je predala.
Hoteli so ji pokazati,
da njen smeh še obstaja,
da s svojimi očmi še lahko vidi del raja,
a jim ni verjela
in je črno plat življenja sprejela.*

*Stopila je pred ogledalo,
videla obris svojega telesa,
a ji ta ni bil več znan,
njen pogled je bil žalosten in zaspan.
Njena želja bila je umreti
vendar je začela verjeti,
da se bo borila in dokazala,
da ji je usoda še eno priložnost dala.
Začela je tavati,
tavati čisto sama,
še ljubezen ji na obraz ni več dala čara.
A kljub temu se je skozi črnino*

*v svojem življenju prebila
in črne misli za sabo pustila.
Na samozavesti je spet pridobila,
njen obraz sta barva in dobra volja zalila,
oči so znova žarele,
vsak dan so spet sonce zaznale,
temo za vedno pregnale.*

*Punca se je z dna pobrala,
se na sam vrh pognala,
postala je znana in uspešna,
a najbolj važno je bilo to,
da je bila zopet srečna.
Po naključju je fanta spoznala,
mu svoje srce dala,
pa spet je njeno dušo tema pokrila,
ko je odkrila, da med njima
le ni delovala prava, močna sila.
Ni se več temi prepustila,
ni se več pred bolečino skrila,
je zvezda postala, priljubljena, občudovana.
Zopet je kot prej vedra postala,
veselju in upanju je prednost dala,
prijatelje stare si je nazaj pridobila.
Pogon za borbo ji je dajala
njena močna sila, saj je ugotovila,
da se ni na napačno pot spustila.*

Janja Mihelič

Sprehod v naravi

*Korak za korakom opazuješ,
z ničemer se ne obremenjuješ,
kot počasen posnetek se zdi,
saj se nikamor ti ne mudi.*

*Kot da ustavil se je čas,
zažarel je tvoj mili obraz,
zasijale so oči,
kot v pravljici se mi zdi.*

*Poglej drevesa,
poglej nebo,
povonjaj cvetlice, ki cveto,
začuti to sonce,
ki tebi sije,
s toplo odejo te pokrije.*

*Prisluhni potoku,
ki šumi,
ptičku, ki žvrgoli,
ali pa zvoku tišine,
naj magija te ne mine.*

*Občuti lepoto,
ki te vsak dan obdaja
in te nežno razvaja.*